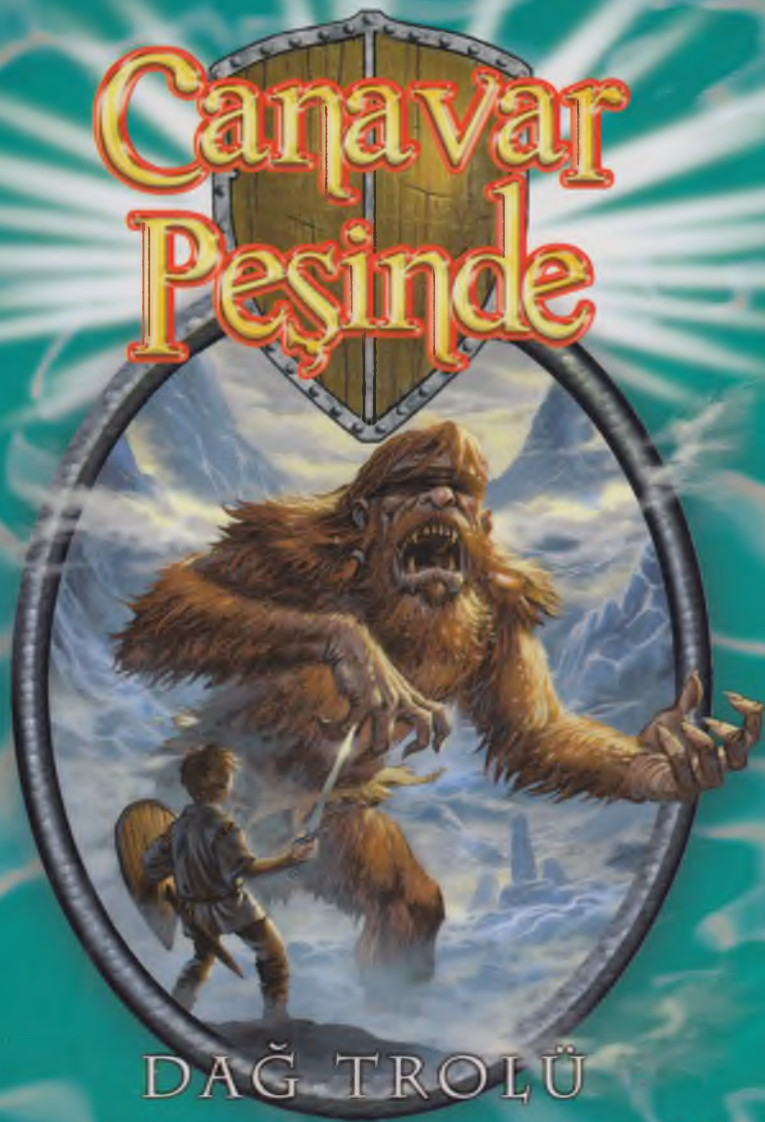

ADAM BLADE

Canavar Peşinde

DAĞ TROLÜ

➡ ARKTA ➡

Canavar Peşinde

Avantia'yı korumakta olan altı canavar var: Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos. Bu canavarlar, Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle, bir zamanlar korudukları toprakları yerle bir etmeye başladılar.

Tom, Büyücü Aduro'dan aldığı kılıç ve kalkanla yeni bir maceraya atılıyor. Bu kez Dağ Trolü Arkta ile karşı karşıya.

Tom, ülkesini yok olmaktan kurtarabilecek mi?

Serinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ateş Ejderhası Ferno
- Deniz Yılanı Sepron
- At Adam Tagus
- Kar Canavarı Nanuk
- Alev Kuşu Epos

5.00 TL

ISBN 978-975-099-510-2

9 yaş ve
üstü

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 3
Dağ Trolü Arkta

Beast Quest
ARCTA
The Mountain Giant
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-510-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Working Partners Limited, 2007

© İllüstrasyonlar: Orchard Books 2007

© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2007

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Zübeyde Abat

Çeviren: Bahar Ulukan Şentürk

Grafik uygulama: İlnur Muştu

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umud Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi. No.14 Kat:1 D.1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi. No.14 Kat:1 D.1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

DAĞ TROLÜ
ARKTA

Caņavar
Peşinde

ADAM BLADE

BATI OKYANUSU

KUZEY
DAĞLARI

DONMUŞ OVA
AR

ORTA OVALAR

KORKU
ORMANI

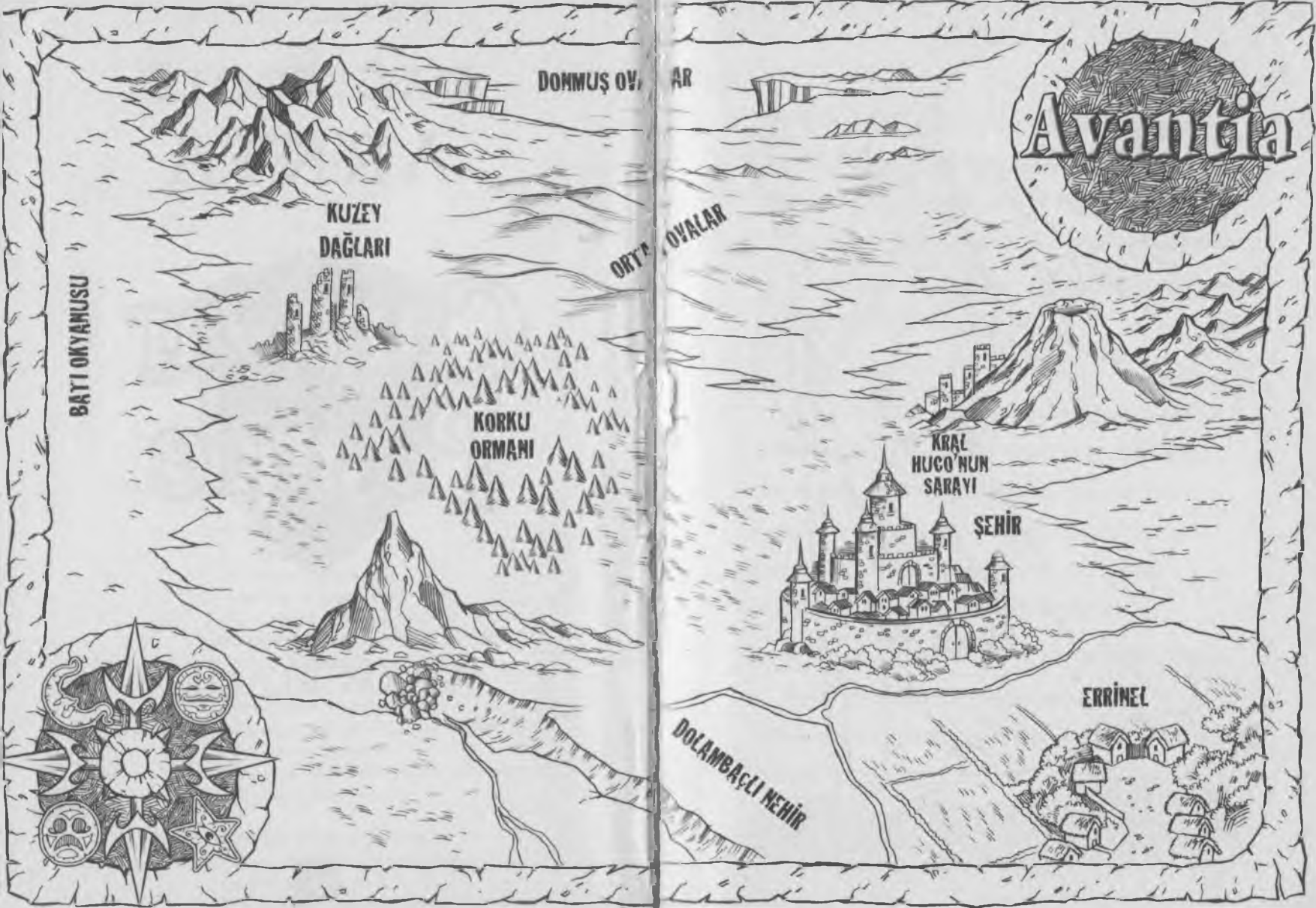
Avantia

KRAL
HUÇO'NUN
SARAYI

ŞEHİR

ERRİNEL

DOLAMBAÇLI NEHİR

Avantia Krallığı'na hoş geldin. Benim ismim Aduro, Kral Hugo'nun sarayında yaşayan iyi bir büyücüyüm. Aramıza zor bir zamanda katıldın. Sana açıklamama izin ver...

Antik Yazıtlar'da, barış içindeki krallığımızı bir tehlikenin beklediği yazılı.

İşte o gün geldi.

Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle altı Canavar, yani ateş ejderhası, deniz canavarı, dağ trolü, at-adam, kar canavarı ve alev kuşu ortaya çıktılar. Bu Canavarlar, bir zamanlar korudukları toprakları şimdi yerle bir ediyorlar.

Avantia, şu anda büyük bir tehlike içinde.

Antik Yazıtlar'da beklenmedik bir kahramanın ortaya çıkacağı kehaneti yazılı. Bir erkek çocuğunun Canavarları lanetin etkisinden çıkarıp, krallığı kurtaracak bir maceraya atılacağı yazıyor.

Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, zamanın artık gelmiş olduğu ...

Genç kahramanımızın bu maceraya girişecek cesareti ve yüreği olsun diye dua ediyoruz. Olan biteni izleyip beklerken bize katılacak mısın?

Avantia seni saygıyla selamlar,

Aduro

GİRİŞ

Yük arabalarından oluşan kabile, patikada yavaşça ilerliyordu. Yol dikleştikçe, atların yiyecek ve erzakla dolu arabaları çekmeleri de zorlaşıyordu. Bu mallar, dağlardaki ticaret kasabasına gidiyordu.

En öndeki arabada oturan çocuk “Daha ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu sabırsızlıkla.

Babası dağa doğru kıvrılarak çıkan dar yola baktı. Tehlikeli bir yerdi burası. Dört bir yanı

ağaçlar ve toprak kayması olmuş gibi etrafa dağılmış kayalarla doluydu.

Uzaktaki tepeyi işaret ederek "Sabırlı ol Jack," dedi. "Geçidi aştıktan sonra fazla yolumuz kalmayacak."

Jack, babasının işaret ettiği yöne baktı. Tepenin üstünde kara bulutlar toplanmış, gölgeleri dağın üstüne düşmüştü. Güneş, bulutların arkasında yok olurken, hava da soğumaya başlamıştı.

Arabalar, dağ yolunda ilerlerken, sert bir rüzgâr esmeye başladı. Jack, titreyerek paltosuna sarıldı.

"Fırtınaya yakalanmak istemiyorsak acele etmeliyiz," diye seslendi babası, diğer tüccarlara. Sesi, rüzgârdan zar zor duyuluyordu. "Burada kalırsak, soğuktan donarız."

Yola devam ettiler. Fakat rüzgâr giderek güçleniyor, uğultusu, ağaçların arasından bir çığlık gibi duyuluyordu. Birden vadide, gökgürültüsüne

benzeyen bir ses yankılandı. Yer sarsılmaya başlamıştı. Tüm arabalar durdu. Tüccarlar, şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlardı.

“Neydi o?” diye sordu birisi.

Ardından büyük bir gümbürtü ve bir ağacın ikiye yarılmasını andıran bir çatırtı duyuldu.

“Neler oluyor?” diye sordu Jack, sesindeki paniği gizlemeye çalışarak.

Tepeye doğru bakan babası, “Bilmiyorum oğlum,” dedi.

Jack, babasının gözlerinde ilk defa korkuyu görmüş ve ürpermişti.

Yer, artık o kadar şiddetli sarsılıyordu ki arabaların üstünde durmak imkânsızlaşmıştı. Atlar şahlanıyor, koşumlarından kurtulup kaçmak istiyorlardı.

O sırada arabalardan biri, diğerlerinden ayrılarak patikadan aşağıya kaymaya başladı. Kayarken, içindeki erzak, dört bir yana saçılıyordu.

Ağır fiçilar yollarda yuvarlanırken, insanlar kaçışıyorlardı. Ardından ağaçların arasından dev kaya parçaları yuvarlanarak arabaların önündeki dar yola düştü. Jack ve babası, ucuz kurtulmuşlardı.

Ancak önlerindeki yol kapanmıştı!

Gümbürtü, giderek artıyordu.

Dağ Trolü Arkta

Birden önlerindeki tepede bir şey belirdi. O karmaşanın içinde onu görebilen, yalnızca Jack'ti.

Gördüğü şey, neredeyse ağaçların boyunda olan dev bir Canavardı.

“Kaçın!” diye bağırdı Jack. “Canınızı kurtarmak istiyorsanız kaçın!”

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ BİR MACERA

Tom ve Elenna, yol ayrımına geldiklerinde durdular. Doğuya giden yol, Avantia tarlalarına uzanıyordu. Kuzeye giden yol ise onları krallığın dağlarına götürecekti.

Tom, aradıkları Canavarı bulmak için hangi yolu seçmeleri gerektiğini biliyordu. Bu görevin, bir öncekinden daha tehlikeli olmasından endişe ediyordu.

Fırtına'nın sırtında oturan Tom, arkasındaki Elenna'nın titrediğini fark etti. Kız, uzaktaki dağların kara bulutlarla kaplı, ürkütücü zirvelerine bakıyordu.

"Haydi gidelim Elenna. Korkma, başımıza kötü bir şey gelmeyecek," dedi Tom. Arkadaşının endişeli olduğunu fark edince gülümsedi. "Hem sen ve kuçukuçun beni korursunuz, öyle değil mi?"

"Kuçukuçum mu? Çok teşekkürler ama o bir kurt ve adı var biliyorsun!" dedi Elenna. Ardından ıslık çalarak yakınlardaki çalılıkları koklamakta olan Gümüş'ü çağırırdı. "Gel oğlum, arkadaşımıza biraz terbiyeli olmayı öğretilim!"

Elenna'nın Tom'u işaret etmesiyle kurt ileri atıldı ve çocuğun ayaklarını şakadan ısırmaya başladı.

"Ay!" diye bağırdı Tom.

"Sözünü geri al!" diye emretti Elenna.

“Tamam, tamam, geri alıyorum!” dedi Tom gülerek.

Elenna ıslık çalınca, Gümüş, hemen Tom’u bırakıp kızın yanına geldi.

Tom gülümsedi. İyi bir ekiptiler.

Dördü birlikte, kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler.

Tom, Elenna ile karşılaşmadan önce Kral Hugo ve danışmanı Büyücü Aduro tarafından zor bir göreve seçilmişti. Kara büyücü Malvel’in lanetleyip tutsak ettiği Canavarların Avantia Krallığı’nı yakıp yıkmasını engellemesi gerekiyordu. Böylece Canavarlar, eskiden olduğu gibi krallığı korumaya devam edebileceklerdi.

Babası Hızlı Taladon’un, onu hayatının en büyük macerasına atılmışken görmesini çok isterdi.

Ancak babası, Tom daha bebekken ortadan kaybolmuştu. Çocuk, bu dileğinin asla gerçekleşemeyeceğini biliyordu.

Bu göreve seçilmeden önce Tom, Canavarların yalnızca efsanelerde yaşadıklarını sanıyordu. Fakat Canavarlardan ikisini, yani Ateş Ejderhası Ferno ve Deniz Yılanı Sepron'u lanetten kurtarmıştı. Artık onların ne kadar gerçek ve tehlikeli olabileceklerini çok iyi biliyordu.

O zamana dek, Elenna ile omuz omuza vererek hayatta kalabilmişlerdi. Şimdi ise kuzeyde onları beklemekte olan yeni bir tehlikeyle karşı karşıya gelecektlerdi.

Dağ Trolü Arkta ile.

Bir süre dağın eteklerinde kuzeye doğru ilerlediler. Tom, birden Fırtına'yı durdurdu. Önlerindeki yol, kaya parçaları ve ağaçlarla çevrili dik bir yamaca doğru uzanıyordu.

“Bakalım doğru yolda mıyız?” diyerek,

Aduro'nun ona verdiği büyümlü haritayı açtı. Eski parşömenin üzerinde, Tom'un başparmağı büyüklüğünde çam ağaçlarıyla dağlar belirdi ve izledikleri yol pırıl pırıl parladı.

“Bir günlük yolumuz var, sonra kasabaya varmış olacağız,” dedi Elenna, Tom'un omzunun üstünden haritaya bakarak.

Tom, haritayı yakından inceledi. Kasaba, zirveleri sivri beş dağla çevrilmişti. Kasabaya giden yol da uzun ve dolambaçlıydı. Yolun bir kısmı, toprak kaymasından ötürü kapanmış görünüyordu. Tom o noktaya dokunduğunda, haritadan bir toz bulutu yükseldi. Demek başka bir yol bulmaları gerekiyordu. Tom, daha önce hiç dağa tırmanmamıştı. Düşündüğü kadar dik ve tehlikeli miydi acaba?

“Birazdan kamp kursak iyi olur,” dedi.

“Yarın dağı geçmek için enerjiye ihtiyacımız olacak.”

İlerlemeye devam ettiler. Zirveye ulaştıklarında aniden durdular. Dağlar, önlerinde göz alabildiğine uzanıyordu. Küçük vadiler ve çukur alanlar, karanlık gölgelerle dolmuştu. Dağlar ise akşam güneşiyle parlıyor, mavi gökyüzünün altında sivri dişler gibi görünüyorlardı.

“Ne kadar güzel,” diye fısıldadı Elenna.

Tom, başıyla onayladı. Atıldığı macera boyunca birçok yer görmüştü ama bu kadar güzeline hiç rastlamamıştı. Önlerindeki manzara, gerçekten de nefes kesiciydi.

Ardından, üstü başı toza bulanmış bir grup adamın onlara doğru yaklaştığını gördüler. Tom, hemen kılıcını kavradı.

Adamlardan biri onları selamladı.

Tom, onun omzunda bir çocuğu taşımakta olduğunu gördü.

Grup yanlarına vardığında, Tom ve Elenna adamların tüccar olduklarını anladılar. Üstleri

başları toz toprak içindeydi ve çok yorgun görünüyorlardı. Çocuk ise yaralıydı; başındaki bandajda kan lekesi göze çarpıyordu.

“Bize yardım edebilir misiniz?” diye sordu, çocuğu taşıyan adam. “Suyunuz var mı? Tüm erzakımız mahvoldu.”

Tom, adama hemen matarasındaki suyu uzatarak “Ne oldu size?” diye sordu.

“Biz bir ticaret kafilesinin üyesiyiz. Kasabaya erzak götürüyorduk,” diye anlatmaya başladı adam. Çocuğu yere indirmiş, ona biraz su içirmişti. “Bir toprak kayması oldu, hayatta kalabildiğimiz için şanslıyız.”

“Toprak kayması neden oldu peki?” diye sordu Elenna.

“Bilmiyoruz. Dağlarda pek hareketlilik olmaz aslında. Ama hava çok garipti ve...”

O sırada “Trol...” diye mırıldandı yaralı çocuk. “O bir troldü...”

Tom ve Elenna bakiştılar.

“Jack’e aldırış etmeyin,” dedi, adamlardan biri sessizce. “Başına darbe aldı da.”

Onlarla ilk konuşan adam, karamsar bir sesle “Umarım dağlara gitmiyorsunuzdur,” dedi.

“Korkarım oraya gidiyoruz,” diye karşılık verdi Tom.

“Dağlar en iyi havalarda bile çok tehlikelidir,” dedi adam, endişeli bir sesle. “Ana yol şu anda kapalı ve hava da kötü. Sizin yerinizde olsam geri dönerdim. Biz de öyle yapıyoruz.”

“Seçme şansımız yok bizim,” dedi Tom cesurca.

“Pekâlâ, eğer yola devam etmek zorundaysanız, bunu yanınıza almalısınız,” diyen tüccar, Tom’a kısa bir halat uzattı.

“Pek uzun sayılmaz, ama iyiliğinize karşılık size verebileceğim tek şey bu. İşinize yarayabilir.”

“Teşekkürler,” dedi Tom.

Tüccarlara yanlarındaki sudan ve yiyecekten biraz daha verip vedalaştılar.

“Trole dikkat edin!” diye seslendi çocuk, adamlar güneye doğru yola koyulurken.

Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, kuzeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Kısa bir süre sonra gökyüzü kararmıştı. Yağmur çiselemeye, toprak çamura dönüşmeye başladı.

“Acele etmeliyiz, hemen kamp kurmamız gerekiyor,” dedi Elenna. “Yoksa sıırıslıklam olacağız.”

Tom, karşılarındaki tepeyi inceledi ve gece altına sığınabilecekleri bir kaya gördü. Böylece tepeye tırmanmaya başladılar.

O sırada Gümüş hırlamaya başladı, sırtındaki tüm tüyler kabarmıştı.

“Ne oldu oğlum?” diyen Tom, Fırtına’nın sırtından yere atlayıp kurdun yanına çömeldi. Etrafına bakındı ama ortalık ıssız görünüyordu.

Elenna ürpermişti. Fırtına da kulaklarını dikmiş, gergin bir şekilde toprağı eşeliyordu.

At, birden durarak ayaklarını sımsıkı yere bastırdı.

“Haydi ama Fırtına,” dedi Elenna, atın sırtını okşayarak. “Her şey yolunda...” Birden sustu.

Fırtına, yavaşça tepeden aşağı iniyordu. Hem de hiç kıpırdamıyor olmasına rağmen!

“Tom!” diye bağırdı Elenna. Fırtına'nın giderek artan bir hızla aşağıya kaydığını fark etmişti.

“Toprak kayıyor!”

“Atla!” diye bağırdı Tom.

Fırtına dengesini bulmaya çalışıyor fakat arka ayakları kaymaya devam ediyordu.

Elenna'nın yelesine asılmasıyla at, sert bir şekilde yere düştü ve toynaklarından havaya çamur sıçradı. Elenna da çığlık atarak yere yığıldı.

“Fırtına! Elenna!” diye bağırdı Tom. Panik içindeydi.

Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış halde

Dağ Trolü Arkta

Tom'un ardındaki tepeyi işaret eden Elenna,
"Toprak kayması!" diye bağırdı.

İKİNCİ BÖLÜM SÜRÜKLENİŞ

Tom döndü. Vıcık vıcık bir çamur seli, tepeden üstlerine doğru akmaktaydı. Toprak *eriyordu* sanki.

Çamura bulanmış olan Fırtına, korkuyla kişneyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Gümüş ise Elenna'yı gömleğinin kolundan çekiştirerek güvenli bir yere götürmeye çalışıyordu. Tom, tepeden inerek onlara ulaşmaya çalışırken, altındaki zemin aniden çökuverdi.

Çamur girdabı onu içine çekip tepeden aşağıya doğru sürüklerken, sırtı ağaç kökleriyle çizilen Tom, bir çığlık attı.

Tom, içinde sürüklendiği çamur selinin Elenna'ya doğru yaklaştığını ve kızın korkudan bembeyaz kesildiğini gördü. Akıntı Elenna'ya ulaştığında, kız, uzanarak Tom'un elini tuttu. Ancak yalnızca birkaç saniyeliğine ona tutunabildi. Tom, yeniden kıza doğru uzanmaya çalıştı, ancak eline yalnızca çimen ve çamur geldi.

"Elenna!" diye haykırdı.

Bu arada Fırtına, çılgınca debeleniyor ve çamurdan kurtulmaya çalışıyordu. Tom, at çırpınırken çifte yememek için kendini yana attı. Bunlar olurken, Gümüş, tepenin diğer tarafına sıçradı. Elenna'nın başı ise çamurun içinde gözden kaybolmak üzereydi.

Başını yukarıda tutmaya çalışan Elenna, "Nefes alamıyorum!" diye bağırdı.

“Sağına uzan!” diye seslendi Tom, “Fırtına’nın dizginlerini yakala!”

Elenna gözleri kapalı halde sağına uzandı ve atın dizginlerini yakalamayı başardı.

Çamur denizinde sürüklenen Tom, bir an için tepenin üst kısmını görmeyi başardı; üst yarısı çöküyordu. Ağaçlar ve çalılıklar insafsızca yerlerinden sökülümüş, çamura karışmışlardı.

“Burada diri diri gömüleceğiz,” diye düşündü Tom.

Tutunabileceği sert bir nesne bulabilmek için uzanınca, eline iri bir kaya parçası geldi. Sonunda, tutunabileceği bir yer bulmuştu. Tom ıslak kayaya tutunmaya çalışırken, etrafından çamur ve çakıl taşları akıyordu. Kayaya daha ne kadar tutunabileceğini bilmiyordu.

O sırada Fırtına, çamurun içinde kayarak yanından geçti. Dizginlerine tutunmuş olan Elenna’yı da peşi sıra sürüklüyordu. Çamura kapılmış giden Fırtına'nın karşısına, sık bir ağaç topluluğu çıkmıştı. Hızını kontrol edemeyen at ağaçlara çarpınca, Elenna da ona çarptı.

“Fırtına'nın dizginlerini sakın bırakma!” diye bağırdı Tom, sesiyle gürültüyü bastırmaya çalışarak. Elenna'nın dizginlere tüm gücüyle tutunduğunu gördü. Korkuyla kişneyen Fırtına ise ağırlığını ağaçlara vererek ayağa kalkmaya çabalıyordu.

Tom, umutsuzca kendini kaya parçasının üstüne çekmeye çalıştı. Yorgunluktan tükenmişti ama pes etmemeliydi! Altındaki zemin sarsılıyor ve siyah balçık, onu aşağıya doğru çekiyordu. Fakat Tom tüm gücünü kullanarak kendini yukarı çekmeyi başardı. Kurtulmasına az kalmıştı, ama...

Yeterince hızlı davranamamıştı. Kendini yukarıya çekmeye çalışırken, güçlü bir çamur dalgası tüm şiddetiyle ona çarptı. Onu gören Elenna'nın çığlıkları, kulaklarında yankılanıyordu.

Çamur, onu tutunduğu kayadan söküp atacaktı az kalsın. Yoğun çamur dalgası ve içindeki kalıntılar giysilerini yırtıp derisini sıyrırken, Tom'un tek yapabildiği derin bir nefes almak olmuştu.

Çocuk, son bir gayretle kayanın tepesine tırmanmayı başardığında acıyla bağırdı ve sesi, heyelanın gürültüsünü bastırarak yankılandı. Bu, Tom'un savaş çığılığıydı. Heyelana yenilmeyecekti!

Ama çamur, hâlâ Tom'u bacaklarından

çekerek akmaya devam ediyordu. Kaygan kayaya tutunmaya çalışırken, eklemlerinin çıtırdadığını duyabiliyordu. Bacaklarını hareket ettirerek hemen sağında ayağını dayayabileceği dar bir oyuk buldu ve ayağını onun içine yerleştirdi. Kayaya tutunmaya çalışan parmaklarındaki yük biraz azalmıştı sonunda.

Derin bir nefes alarak, güçlkle kayanın tepesine tırmandı. Bacakları yorgunluktan titrerken, çamur akıntısının giderek durulmasını izledi.

Tehlikenin geçtiğinden emin olduktan sonra, yavaşça balçık zemine indi ve Elenna'yı aramaya koyuldu. Tepe, yerle bir olmuştu. Çamurlu arazide yalnızca birkaç ağaç ayakta kalabilmişti. Tom, gözlerinin etrafındaki çamuru eliyle sildi.

O sırada "Tom!" diye bağırdığını duydu Elenna'nın. Kız, ağaçların yanında, beline kadar çamura batmış haldeydi ve Fırtına'nın dizginlerini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Tom, kıza doğru ilerledi. Elenna ile Fırtına, kendilerini balçıktan kurtarmaya çalışıyorlardı. Gümüş ise tepenin diğer tarafından sendeleyerek onlara doğru geliyordu.

Tom yorgunluktan bitkin düşmüştü. Üzerini kaplayan çamur nedeniyle ağır bir zırh giymiş gibi hissediyor, en küçük hareketi bile inanılmaz bir çaba harcamasını gerektiriyordu. Soğuktan titreyerek kollarını Fırtına'nın boynuna doladı. Parmakları, atın çamurlu yelesine gömülmüştü.

“O kadar korktum ki,” dedi Elenna, Tom’a sıkı sıkı sarılıp. “Bir an öleceğimizi sandım.”

“Ben de,” dedi Tom nefes nefese. Bacakları titriyordu.

“Sen donuyorsun,” dedi Elenna.

Tom, Elenna'nın da buz gibi olduğunu ve yüzünün bembeyaz kesildiğini fark etti. Şimdi zayıflık göstermesi değil güçlü olması gerekiyordu. “Ben iyiyim,” dedi. “Hareket edersek hemen ısınırım.”

“İyi fikir,” dedi Elenna, “haydi sağlam bir yer bulup kamp kuralım.”

Dördü birlikte, Tom’un önceden fark ettiği kayalığa tırmandılar. Artık yağmur yağmıyordu ama zemin, çamurdan iyice ağırlaşmıştı. Yollarına ağır ağır, zar zor devam ettiler.

Kayalığa ulaştıklarında, güneş çoktan batmıştı. Hava daha da soğumuş, ortalık karanlığa gömülmüştü. Tom ve Elenna, yıldızların ışığı sayesinde, kayalıkta bir mağara bulmayı başardılar.

“Kampımızı burada kuralım,” dedi Tom. Ardından Elenna’nın gözlerindeki korkuyu fark etti.

“Bir daha heyelan olursa ne yapacağız?” diye sordu Elenna. “Mağaranın ağız kapanabilir, o zaman buradan çıkamayız!”

Tom, başka seçenekleri olmadığını biliyordu. Dışarısı, korunmasız uyumak için çok soğuk ve tehlikeliydi.

Risk alıp şanslarına güvenmek zorundaydılar.

Mağaranın içine doğru ilerlediler. İçeriye nem kokuyor, ayak sesleri, sessizlikte yankılanıyordu. Kuru yaprakların üzerine uzanırken, Tom sıcak

bir ateş yaktıklarını hayal etti. Üstüne üstlük açlıktan midesi gurulduyordu. Fakat bir kamp ateşi yakmayı ya da bir şeyler pişirmeyi teklif edemeden uyuyakaldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM DAĞLARIN GÖLGESİNDE

Ertesi gün Tom ve Elenna, geç vakitte uyandılar. Güneş, mağaranın girişinde parlamaya başlamıştı. Tom'un her yeri ağrıyordu. Uykulu gözlerini ovuştururken, şaşkınlıkla mağaranın duvarlarındaki resimleri fark etti. Duvarlar, geçmişten kalma çizimlerle doluydu. Önceki gece

onları fark edememişti çünkü mağara oldukça karanlıktı ve çok yorgundular.

Kömürle çizilmiş olan resimler, bir hikâyeyi anlatıyordu. Tom, resimlerdeki beş sivri dağı tanımıştı. Ayrıca mızraklı ve sopalı adamlar vardı. Bir çizimde dev bir el dağları avucunda tutuyor ve diğer adamlar, saygıyla karışık bir korkuyla onu izliyordu.

Tom resimlere bakarken Elenna uyandı. “Bunlar da neyin nesi?” diye sordu ona.

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Ama çok eski oldukları belli. Birileri Dağ Trolü Arkta'nın varlığını uzun süre önce fark etmiş sanırım.”

“Geç oldu. Yolumuza devam etmeliyiz,” diye uyardı onu Elenna, ayağa kalkarak.

“Tamam,” diyen Tom, sonunda gözlerini resimlerden ayırmayı başardı. Fırtına'nın

dizginlerinden tutarak, mağaranın çıkışına doğru ilerleyen Elenna'yı takip etti.

Dışarıdaki güneş ışığı, gözlerini kamaştırmıştı. Heyelanın ardından dağa giden ana yol kapanmıştı. Yollarına devam edebilmek için bir sonraki vadiye uzanan çamurlu izi takip etmeleri, ardından yolu tekrar tırmanmaları gerekiyordu.

Tom ve Elenna, Fırtına'nın yanında yürüyorlar, Gümüş de geriden onları izliyordu. Vadiye inen yol oldukça eğimliydi ve bir tarafı uçurumdu. Zemin çamur, kökler ve çakıl taşlarıyla kaplıydı. Tom ve Elenna, dikkatli bir şekilde ilerlemek zorundaydılar. Düzgün olmayan zeminde sürekli kayıyor ve yalpalıyorlardı. Tek bir yanlış adım, onları uçuruma yuvarlayabilirdi.

Sonunda vadiye ulaştıklarında Tom haritaya baktı ve etrafı incelemeye başladı. "Garip," dedi,

“beş dağın çevrelediği bir vadideyiz ve haritadaki aydınlık patika, burada sona eriyor. Şimdiye kadar çoktan kasabaya varmış olmamız gerekirdi. Oysa kasabadan eser yok.”

Yürümeye devam ettiler. Birden Fırtına'nın toynaklarının altından sert bir çatırtı duyuldu.

“Neydi o?” diye sordu Tom, çömelerek. Toprağı temizlerken, eline bir şey geldi. Üst üste, düzenli olarak dizilmiş kiremitlerden biriydi bu.

“Ama nasıl olur?” dedi. Artık nerede olduklarını anlamıştı. “Elenna, şu anda bir çatının üstünde duruyoruz!”

Elenna, çatlaklarla dolu çıplak kayalıklara baktı. “Heyelanın altında kalmış bir ev bu!” diye bağırdı. “Dağ her an çökebilir!”

“Şuraya bak,” dedi Tom, vadinin ilerisindeki bir yeri işaret ederek. Kemerli bir yolun tepesini gösteriyordu. “Bence bu taş yığınının altında koca bir sokak uzanıyor!”

Tom ve Elenna, kemerli yolu izleyerek yolun nereden geçtiğini anlamaya çalıştılar. Ardından taş yığınlarının üstünden yürüdüler. Kemerli yolun ötesinde, dağın yamacına kurulmuş kasabanın heyelandan etkilenmemiş bir bölümünü buldular. Sonra ahşap cepheli büyük ve yüksek evlere rastladılar. Önlerindeki yol, yassı ve yuvarlak taşlarla döşenmişti. Fakat etrafta kimsecikler yoktu.

“Umarım burada yaşayanlar güvenli bir yere ulaşmayı başarmışlardır,” dedi Elenna.

Gümüş havayı kokladı. Ardından dağların sivri tepelerine doğru bakarak huzursuzca hırlamaya başladı.

“Ne oldu oğlum?” dedi Elenna, kurdu ensesinden tutmaya çalışarak.

Ancak Gümüş, ona karşı koydu. Halbuki Elenna’ya daima itaat ederdi. Elenna, şaşkınlıkla kaşlarını çatıp yolu işaret ederek, “*Bu* taraftan

gidiyoruz,” dedi ve Tom’a baktı. “Sence Gümüş’ün nesi var?”

Kız tam konuşurken, yolun diğer ucundan bağırmalar yükseldi.

“Hırsızlar! Durun!” diye bağırdı biri.

Tom, hemen Fırtına’nın sırtına atladı, Elenna da arkasına oturdu. Kılıcını çekerek atını mahmuzladı Tom.

Fırtına yola koyulmuştu bile. Taşla döşenmiş

yolda, hızla seslerin geldiği yöne doğru gidiyordu.

“Gümüş, arkamızdan gelmiyor!” diye bağırdı Elenna.

Kurt kımıldamadan duruyor, hâlâ dağlara bakıyordu.

“Onu sonra alırız,” diye yanıtladı Tom. Fırtına, taşların üzerinde öyle hızlı ilerliyordu ki, Tom ve Elenna, eyere güçlkle tutunabiliyorlardı. “Şu anda birilerinin yardımımıza ihtiyacı var,” diye ekledi Tom.

Dar bir arka sokağa saptılar. Omuzlarında çuvallarıyla üç adam, yolu kapatmıştı.

Tom atını durdurup “Neler oluyor burada?” diye sordu.

Adamların en uzun olanı, Tom’un kılıcını fark ederek gülümsedi. “Şuna bakın! Küçük, cesur bir şövalye çıktı karşımıza.”

O sırada yaşlı bir adam, nefes nefese koşarak sokağın köşesine gelmişti. Üç adamı göstererek “Geçmelerine izin vermeyin!” diye bağırdı ve bitkin halde bir evin duvarına yaslandı. “İnsanların evlerinden yiyeceklerini çalıyorlar!”

Adamlardan küçük ve şişman olanı “Başka ne yapabiliriz ki?” dedi, sırtındaki çuvalını düzelterek. “Bizim de doyurmamız gereken ailelerimiz var.”

“Bu ay erzak gelmedi. Bunu sen de biliyorsun!” diye ekledi yanındaki zayıf adam. “Yiyecek *bir şeyler* bulmamız lazım.”

“Ama bunlar size ait değil!” dedi yaşlı adam, sert bir sesle.

Üç adam birbirlerine baktılar, onların yüzlerindeki ifade de sertleşmişti.

Tom, hırsızlara baktı ve yüzlerindeki umutsuzluğu gördü. Düzenbaza benzemiyorlardı. Malvel’in laneti yüzünden iyi insanlar bile hırsızlık yapmak zorunda kalmıştı.

Ardından uzun boylu adam yumruğunu sıkarak tekrar Tom’a döndü. “Yolumuzdan çekil oğlum,” dedi, “yoksa pişman olursun!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DİRİ DİRİ GÖMÜLMEK

Tom, Fırtına'nın sırtından inerek kılıcını adamlara doğrulttu. Savaşmaya hazırdı. Elenna da yanına gelerek okuyla yayını hazırladı.

Tom, aniden bir hırıltı duyarak arkasına döndü. Gümüş gelmişti! Dişlerini çıkarmış, tüyleri kabarmış bir şekilde hırsızların üzerine yürüyordu. Gümüş'ün parlayan sivri dişlerini görünce, bir an Tom bile ürktü.

“Bir kurt!” diye bağırdı kısa boylu adam,
“dağlardan gelmiş olmalı.”

Gümüş, adamlara giderek yaklaşıyor, gözlerini kısıarken gırtlığından ürkütücü hırıltılar çıkarıyordu.

Kısa boylu adam, çuvalını bırakıp kaçmaya başladı. Zayıf adam da onu izledi. Uzun boylu olanın gözleri ise korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Sonunda o da kaçanlara katıldı ve çaldıkları, arkasından sokağa saçıldı.

Yaşlı adam duvara yaslanmış, korkuyla titriyordu.

“Bu kurt size zarar vermez,” diyerek onu sakinleştirdi Tom. “Bizimle birlikte. Siz iyi misiniz?”

“Evet,” dedi yaşlı adam yutkunarak.
“Yardımaınıza teşekkür ederim. Benim adım Belco, bu şehrin belediye başkanayım.”

O sırada uzaklardan gelen büyük bir gürültü, ardından onu izleyen tüyler ürpertici çığlıklar duydular.

“Yine heyelan oluyor!” diye bağırdı Belco.

“Gelin haydi!” diyen Tom, yaşlı adamın Fırtına’ya binmesine yardım etti. Ardından o da eyere atladı ve atı hızla sürmeye başladı. Gürültünün geldiği yöne doğru gidiyorlardı. Elenna ve Gümüş de koşarak onları takip ediyorlardı.

Başka bir sokağa girdiklerinde Tom, Fırtına’yı durdurdu. Bir grup insan, kaya parçalarının altında kalmış bir evin önünde toplanmıştı. Evden, yardım isteyen boğuk çığlıklar duyuluyordu.

“Ne oldu burada?” diye sordu Belco, kalabalığın arasındaki bir kadına.

“Dağdan kopan kayalar, evin üstüne düştü,” diye yanıtladı kadın. “O üç hırsız da içeride mahsur kaldı.”

“Hak ettiklerini buldular,” dedi bir adam.

“Ölene dek orada kalmalılar!” dedi bir diğeri.

Diğer insanlar da mırıldanarak bu sözleri onaylıyordu.

Tom, kızgın kalabalığı dinledi. Hemen bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Hayır!” dedi yüksek sesle. Herkes dönüp, şaşkınlıkla ona baktı.

“Bu adamları kurtarmalıyız. Avantia vatandaşları olarak ihtiyacı olanlara yardım etmek görevimizdir.”

Elenna ve Gümüş de Tom’un yanına geldiler. Sonunda Tom’a hak veren kasaba halkı, yavaşça başlarını salladı.

O sırada evin çatısı kayaların ağırlığı altında daha da ezildi ve büyük bir çatırtı koptu. Acele etmeleri ve ev yıkılmadan adamları oradan çıkarmaları gerekiyordu.

Evin içinden tekrar boğuk bir çığlık yükseldi. “Yardım edin!”

“Endişelenmeyin!” diye bağırdı Tom, “sizi oradan çıkaracağız!”

O sırada dağlardan öfkeli bir çığlık yükseldi ve yamaçta bir buz fırtınası gibi yankılandı.

“O da neydi?” diye sordu Belco korkuyla.

Arkta! dedi Tom kendi kendine.

Ardından kalbi korkudan hızla çarpmaya başladı, çünkü arkasından, yeri döver döver gelen sert adımları duyabiliyordu. Birden sokağın köşesinde sekiz iriyarı adam belirdi ve Tom'a doğru ilerlemeye başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM DAĞDAKİ TEHLİKE

Tom, hemen kılıcına uzandı.

“Yardım etmek istiyoruz,” dedi adamlardan en iriyarı olanı.

Bunun üzerine rahatlayan Tom, eve doğru dönerek üç hırsız nasıl kurtarabileceklerini düşündü.

“Kapının ne tarafta olduğunu bilmemiz

gerekiyor, o zaman önüne yığılan kayaları çekebiliriz,” diye seslendi Tom, evdeki adamlara. “Kapıya sertçe vurur musunuz?”

İçeriden belli belirsiz bir ses geldi.

Sekiz adam, hiç zaman kaybetmeden kayaları kucaklayıp yoldan kaldırmaya başladılar. Ama bazı kayalar çok büyük ve ağırdı. Onları yerlerinden oynatmak için uzun kalaslar kullansalar da, kayaları yerinden bile oynatamadılar.

Saçları terden sıırıslıklam olmuş bir adam “Bu taşları kaldırmak bütün gece sürebilir,” dedi.

“O zamana kadar ev yıkılabilir ama,” dedi Tom umutsuzca. Başka bir yol bulmaları gerekiyordu.

O sırada demircilik yapan amcasından öğrendiği bir şey geldi aklına. Her şeyin bir kırılma noktası vardı. Bir gün amcası, ona yumuşak bir çekiç darbesiyle bir metal tabakasının ikiye bölünebileceğini göstermişti.

Tek yapılması gerekenin, parçalanacak maddenin zayıf noktasını bularak, üstüne baskı uygulanması olduğunu açıklamıştı.

Tom, iri kaya parçalarına daha yakından baktı. Aslında neyi aradığını tam olarak bilmiyordu. Ardından kayanın dibinde küçük bir çatlak gördü. Aslında gördüğü tam olarak bir çatlak değil, iki kaya tabakasını birleştiren ince bir hattı.

Kılıcını kınından çıkarıp kaldırdı ve çömelerek, gözlerini kayadaki ince çizgiye dikti. Ardından tüm gücüyle kılıcını çizgiye indirdi. Kılıç kayaya çarptığı anda kolunda titreşimi hissetti ama kaya parçalanmamıştı. Tom bir kez daha nişan alarak kılıcını daha sert bir şekilde kayaya indirdi.

Kılıç, bu kez hedefini bulmuştu.

Keskin bir çatlama sesi geldi ve kaya parçalara ayrıldı. Arkasındaki adamlar şaşkına dönmüşlerdi.

“Bu kılıç neden yapılmış?” diye sordu biri.

“Bunun önemi yok,” diye yanıtladı Tom ve diğer kayanın zayıf noktasını aramaya koyuldu. “Etraftaki döküntüleri ortadan kaldırmamız gerekiyor.”

Adamlar aceleyle küçük kaya parçalarını kenara çekmeye koyuldular. O sırada Tom, kılıcını dev kayaların üstüne indirmeye devam ediyordu. Kısa bir süre sonra kol kasları, yorgunluktan seyirmeye başladı. Ama adamları evden kurtarıncaya kadar buna devam etmek zorundaydı.

Tom, artık evin kapısının görünmeye başladığını fark etmişti. Dizlerinin üstüne çökerek, eliyle yerdeki kaya parçalarını temizlemeye başladı.

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve hırsızlar öksüre aksıra dışarıya çıktılar.

“Teşekkür ederiz!” diye bağırdılar.

Hırsızlardan en uzun olanı, Tom’un elini kuvvetlice sıkarak “Sana hayatımı borçluyum,” dedi. “İsmim Randall.”

Belco, Tom'a gülümseyerek "Bu kadar iyi kılıç kullanmayı nereden öğrendin bilmiyorum ama iyi iş başardın genç dostum," dedi. Ardından ellerini çırparak kalabalığa döndü. "Bu adamları affedelim. Sanırım artık derslerini almışlardır. Şimdi yeni misafirlerimize belediye binasına kadar eşlik edelim." Tom ve Elenna'ya dönerek "Halkın çoğu

evleri yıkıldığı için orada kalıyor. Lütfen bizimle gelin," dedi.

"Çok teşekkürler ama size daha sonra uğrarız," dedi Tom, ardında Elenna'yla. "Önce halletmemiz gereken işler var." Elenna'ya "Daha fazla zaman kaybedemeyiz," diye fısıldadı. "Arkta'yı bulmamız ve başka bir heyelena neden olup birilerini öldürmeden önce durdurmamız gerekiyor."

"Haydi gidelim," dedi Elenna.

O sırada Tom, birinin sırtına dokunduğunu hissetti. Randall'dı bu.

"Dağa çıkmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu endişeyle.

Tom ve Elenna bakıştılar ama bir şey söylemediler.

"Dağ Trolü Arkta'yı duymuşsunuzdur eminim," diye sözlerine devam etti Randall.

Elenna, tedirgin olarak Tom'a baktı. "Eski

hikâyeleri herkes bilir. Arkta, Avantia'yı koruyan canavarlardan biri," dedi kız.

"Ama... onun gerçekten var olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu Randall.

"Evet, inanıyoruz," dedi Tom.

"Arkta'yı nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" diye sordu Elenna.

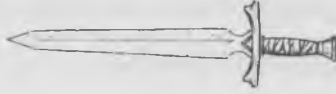
Randall içini çekti. "Pekâlâ, kasabanın efsanesine göre Kartalların Yeri denen bir yerde yaşıyor. Oraya çıkan tüm kestirme yollar toprak altında kaldı ama ana yol sizi oraya götürür. Yol, kavşakta beşe bölünüyor. Daima sağdaki yolu izlemelisiniz. Yaklaşık bir saatlik yürüyüşün ardından, kayalıklı bir düzlüğe ulaşacaksınız. Anlatılanlara göre Arkta'yı orada bulabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi Tom.

"Dikkatli olun," diye uyardı Randall onları.

Tom ve Elenna, Fırtına'nın sırtına bindiler.

Burun deliklerinden sıcak bir soluk veren at, dağlara doğru ilerlemeye başladı.

Eğimli patika boyunca ilerlerlerken, Tom hem korkuyor hem de heyecanlanıyordu. Gökyüzüne doğru uzanan dağlara baktığında, kendisini küçücük hissediyordu. Dağlar neredeyse yıldızlara dek ulaşıyor gibiydi, zirveleri ise koyu bulutların arasında kayboluyordu.

Yol, gittikçe dikleşerek yukarı doğru kıvrılıyordu ama Fırtına hiç duraksamıyordu. Sağ taraflarında çıplak kayalar yükselirken, sollarındaki keskin yamaçlar sonsuz bir boşluğa açılıyordu.

Yükseklere tırmandıkça, hava da soğuyordu. Nefes almak bile zorlaşmıştı.

Sonunda yol, yeniden düzleşmeye başladı. Anayolun beşe bölündüğü kavşağa varmışlardı.

Ortalık, ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Tom, sağ tarafı göstererek “Randall, sağı takip etmemizi söylemişti,” dedi.

Elenna kaşlarını çatarak “Ama Gümüş soldan gitmek istiyor,” dedi.

Kurt, soldaki patikaya yönelmiş, başını dikkatle bir şey dinliyormuşçasına dikleştirmişti. Ardından yüksek sesle havlamaya başladı.

“Ne oluyor Gümüş?” diye sordu Elenna şaşkınlıkla.

Kurt, aniden soldaki patikada hızla koşturmaya başladı.

“Onu takip etmemizi istiyor olmalı,” dedi Tom. “Belki de Arkta’nın nerede olduğunu biliyordur.”

Tom’un hafifçe mahmuzladığı Fırtına, Gümüş’ün ardından hızla koşturmaya başladı.

Tom ve Elenna, Fırtına’nın yükünü hafifletmek için öne doğru eğilmişlerdi. Güçlü ve dayanıklı bir

attı Fırtına, ancak dik patikada ilerlemek güç bir işti.

O anda yukarı bakan Elenna'nın korkudan nefesi kesildi. "Geri dön GümüŖ!" diye bağırdı. "Çabuk!"

"Ne oluyor?" diye sordu Tom.

Elenna yukarıyı göstererek "Baksana!" dedi.

Kızın gösterdiği tarafa bakan Tom'un sırtına, korkudan buz gibi ürperti yayıldı. Simsiyah bir

bulut, dağın tepesinden onlara doğru yuvarlanıyor gibiydi. Ardından yer sarsılmaya başladı. Tom, titreşimin bacaklarına yayıldığını hissedebiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştir.

Onlara doğru yaklaşan şeyin bir bulut olmadığını biliyordu.

Bu bir toprak kaymasıydı.

ALTINCI BÖLÜM CANAVARIN GELİŞİ

Tom, bir saniyelğine duraksadı. Toprak kaymasından kaçmayı başarabilirlerdi. Ancak bunu yaparlarsa, onları oldukça geride bırakmış olan Gümüş'ü terk etmeleri gerekecekti. Tom daha karar veremedi, Elenna yola atıldı.

“Gümüş orada!” diye bağırdı. Dağın kenarındaki

küçük bir mağaranın ağzına sığınmış, grili beyazlı kurdu işaret ediyordu.

“Gümü!” diye bağırdı toprak kaymasının artan gürültüsünü bastırarak. “Onu oradan kurtarmalıyım!” diye bağırp, kurda doğru koşmaya başladı.

Dağ Trolü Arkta

Tom yukarı baktı. Dağdan aşağı devasa taş ve kaya parçaları yuvarlanıyordu.

Gümüş korkuyla havlıyor ve mağaranın bir içine bir dışına koşturuyordu. Toprak kayması, birkaç saniye içinde hepsini yutacaktı!

Fırtına ise şaha kalkmış, ön toynaklarıyla havayı dövüyordu.

“Buradan uzaklaşmalıyız!” diye bağırdı Tom,
“yoksa diri diri gömüleceğiz!”

Tom, Fırtına'nın dizginlerini çekip atı döndürdü.

Elenna ile Gümüş'ü bırakmak istemiyordu ama heyelandan kurtulabilirse, her şey geçtikten sonra yanlarına dönebilirdi.

Eyerin üzerinde öne doğru eğilerek, atı dağın yamacına doğru dört nala koşturdu. Üzerlerine kayalar yağıyordu artık.

“Fırtına, daha hızlı oğlum!” diye bağırdı Tom. “Haydi!” diyordu ki, birden acıyla haykırdı. İri bir kaya parçası omzuna çarpmıştı ve yere düşüyordu. Düşüşünü yavaşlatmak için ellerini ileriye doğru uzattı ama çok geç kalmıştı. Sert bir şekilde toprağa düştü. Korkunç bir acı hisseden Tom, kendinden geçmek üzere olduğunu fark etti.

“Bayılmamalıyım,” diye mırıldanarak, gözlerini açmaya çalıştı. Fakat her şeyi bulanık görüyordu. Fırtına'nın nal seslerinin toprak kaymasının gümbürtüsü içinde kaybolduğunu duydu. Sonra,

düşünmeksizin yuvarlanarak, patikanın yanındaki küçük oyuğa girdi.

Ardından taş ve çakıl yığını, yanından gürültüyle aşağı yuvarlandı. Tozla dolan gözlerini ve ağzını sımsıkı kapattı.

Ortalık, kısa sürede tekrar sakinleşti. Tom, birkaç saniye boyunca gözlerini açmaya cesaret edemedi. En sonunda açtığı anda etraf karanlıktı ve üstü başı, toz toprakla kaplanmıştı.

Nefes almaya çalışarak etrafına baktı ve Fırtına'yı gördü. At, göğsüne kadar toprağa gömülmüş, sabırla kurtarılmayı bekliyordu. Elenna ve Gümüş neredeydiler peki?

“Elenna! Gümüş!” diye seslenerek, heyecanla bir yanıt bekledi. Bir süre sonra, yukarıdaki mağaradan boğuk bir havlama sesi duydu. Ardından girişin tamamen toprakla kapandığını fark etti.

Taş ve kayalara basarak mağaraya doğru ilerleyen Tom, “Elenna!” diye seslendi yeniden.

Tek duyabildiği, Elenna'nın yardım çağrısıydı. Hemen mağaranın girişindeki taşı toprağı temizlemeye koyuldu.

“Tom, burada mahsur kaldık!” diye seslendi Elenna zayıf bir sesle. “Şimdilik iyiyiz ama yakında içerideki hava tükenecek!”

Tom etrafına bakındı. Aklından bir sürü düşünce geçiyordu. Dostlarını mutlaka kurtarmalıydı. Mağaranın girişini kapatan taş ve kalıntıları ayıklarken, sert bir şeye çarptı birden. İri bir kaya parçasıydı bu.

“Dayan, Elenna!” diye seslendi Tom. “Elimden geleni yapıyorum...”

Birden yerin sarsıldığını hissetti. Ardından başka sarsıntılar da gelmeye devam etti. Her sarsıntı daha şiddetli oluyor ve gitgide yaklaşıyor gibiydi.

“Ayak sesleri!” diye düşündü korkuyla.

Arkasına döndü.

Devasa ve korkunç bir yaratık, patikadan ona doğru geliyordu. Ardından olduğu yerde durdu ve yeri göğü inleten, korkunç bir haykırış kopardı. Sesin şiddetiyle tüm dağ sarsıldı.

Dağ Trolü Arkta, dev bir ağaç kadar uzun ve yapılıydı. Kolları ve bacakları kalın kaslarla kaplıydı ve ayakları, toprakta derin oyuklar bırakıyordu. Boğumlu elleri ve sararmış pençeleri vardı. Canavar ağzını açınca, çarpık kahverengi dişleri ortaya çıktı. Tom’un daha önce kurtardığı canavarların aksine, trolün boynunda sihirli bir altın tasma yoktu. Bunun yerine gözleri, sihirli bir düğümle bağlanmış siyah bir bağla kapatılmıştı. Malvel’in lanetiydi bu. Arkta, etrafını göremediği için çılgına dönmüş olmalıydı.

Adam Blade

“Tom!” diye seslendi Elenna. “Neler oluyor orada?”

“Şşşşt!” diye Elenna’yı uyarmaya çalıştı Tom endişeyle.

Dağ Trolü Arkta

Ama artık çok geçti. Elenna'nın sesini duyan dağ trolü, başını Tom'a doğru çevirdi. Ardından yeniden korkunç bir kükreme kopararak, mağaraya doğru yöneldi.

YEDİNCİ BÖLÜM

ZAMANA KARŞI YARIŞ

Canavar, Tom'a doğru dev bir adım attı. Ardından durup havayı kokladı.

Tom yere uzandı. Toprak kaymasından sonra üzerini kaplamış olan toz ve kirin, kokusunu gizlediğini fark etmişti. Arkta duymasın diye sessizce nefes alıyordu. Ancak Elenna ve Gümüş'e sessiz kalmalarını söylemesinin bir yolu yoktu.

Gümüş öyle bir hırladı ki, sesi taş yığınının ardından bile duyuldu. Arkta bunu duyunca, dev bir adım atarak mağaraya iyice yaklaştı. Tom, hareket etmeye cesaret edemiyordu. Tam devin altında duruyordu ve gözleri, Arkta'nın ayaklarının hizasındaydı. Trolün kaba saba ayak tırnakları, sapsarı ve kirliydi. Arkta bir adım daha atarsa, Tom, altında ezilecekti. Çocuk, olabildiğince yavaş nefes almaya çalışıyordu ama vücudu, korkudan zangır zangır titriyordu. Ağzını sımsıkı kapattı, dişlerinin birbirine çarpmasından korkuyordu. Arkta, dev yumruğunu havaya doğru sallayıp, kızgınlıkla kükredi.

Ardından dönüp, dağa giden yolu bulmaya çalıştı.

Tom, rahat bir nefes aldı. Dev, onları bulmaya çalışmaktan vazgeçmişti!

Tam artık güvende olduklarını düşünüyordu ki Gümüş tekrar hırladı. Bu sefer daha da yüksek

sesle! Arkta, başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Korkunç bir sesle gürlledi ve hiddetle mağaraya doğru yürümeye başladı. Tom'un başka şansı kalmamıştı. Elenna ve Gümüş'ü kurtarabilmek için, trolün dikkatini çekmek zorundaydı. Arkta'nın onu duyup takip etmesini umarak koşması gerekiyordu. Aksi takdirde Canavar mağaranın girişini yerle bir edecek ve arkadaşlarını bulacaktı! Gözleri görmese bile kaçmaya çalışan Elenna ile Gümüş'ün kokularını alıp seslerini duyacaktı.

Tom, yerinden fırlayarak hızla patikadan aşağı koşmaya başladı. Hâlâ çamura saplanmış halde duran Fırtına'nın yanına vardığında, tüccarın ona verdiği halatı aldı.

Çam ağaçlarına doğru koşarken, bir yandan da hızla düşünüyordu. "Arkta'nın boyundan daha yüksek bir yere tırmanmalıyım," dedi kendi

kendine. “Böylece onun başına ulaşım gözlerini kapatan göz bağının sihirli düğümünü çözebilirim belki.”

Tom, çam ağaçlarının arasında zikzaklar çizerken, Arkta'nın onu takip ettiğini duyabiliyordu. Devlin her adımı, yeri zangır zangır titretiyordu. Tom, canavarın yoluna çıkan ağaçları yerlerinden söküp sağa sola savurduğunu da işitebiliyordu.

Çocuğun Arkta'dan kaçabilmesine olanak yoktu. Trol gözleri kapalı olmasına karşın, çok hızlıydı. Yine de onu mağaradan uzaklaştırabilmişti Tom. Şimdiye izini kaybettirmesi gerekiyordu.

Tom, yamaçtan aşağıya doğru güçlükle ilerlerken, solunda yabanmorsini çalılıklarının olduğunu gördü.

Hızla sola sapıp çalılığın içine girdi. Çalılığın diğer tarafından çıktığında, gövdesi oyuk olan dev

bir ağaç gördü. Böylece Tom, kendini nemli ve karanlık oyuğa atıverdi.

Dev ağaç, trolün her adımıyla sarsılıyordu. Tom, yine nefesini tutup hareketsiz durmaya çalıştı.

Korkunç bir kükreme, Tom'un kulaklarında çınladı ve etraf yine sessizliğe gömüldü. Tom saklandığı yerden başını uzatıp etrafı kolaçan etmeden önce, birkaç saniye bekledi.

Sadece birkaç metre uzağında, devin ağaç gövdesi kadar kalın bacaklarının dikildiğini görebiliyordu. "İşte uygun bir fırsat," diye düşündü Tom. Eğer ağacın tepesine tırmanabilirse, Arkta'ya yetişip sihirli düğümü çözerek onu serbest bırakabilirdi.

Ancak Tom daha ağaca çıkamadan, Arkta gitmeye yeltendi. Devin ayak seslerinin giderek uzaklaştığını duydu çocuk.

Acele etmek zorundaydı. Elenna ve Gümüş'ün bulunduğu mağarada artık çok az hava

kalmıştı. Ama Tom, canavar etraftayken, onları kurtarmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Ancak Arkta'yı büyüden kurtardıktan sonra arkadaşlarının yardımına koşabilirdi. Tom, hızla ve sessizce Arkta'nın dev adımlarını takip etti.

Dik yamacı tırmanmak çok zordu. Her adımda ayağının altındaki çakıl taşları ve oynak kaya parçaları yer değiştiriyor, Tom'un dengesini bozuyordu. Fakat dar bir bayıra ulaşana dek tırmanmaya devam etti. Kayaların çatlaklarına tutunarak, dağ yamacı boyunca bir yılan gibi kıvrılıp bulutlara uzanan bayırı izledi.

Kısa bir süre sonra, kayalıklı bir düzlüğe vardı. Düzlükten aşağı bakan Tom, dağ trolünü gördü.

Dev dar, kayalık bir bölgede oturmuş, başını ellerinin arasına almış dinleniyordu. Tam altında derin ve sisli bir uçurum vardı. Tom ürperdi. Tepesinde acı bir çığlık duyunca, başını kaldırdı. Bir kartal, gökyüzünde çemberler çizerek uçuyordu. "Burası Kartalların Yeri olmalı," diye düşündü.

Yüzüstü yere uzandı. Kayalık zemin, sert ve soğuktu. Kayanın üzerinden baktığında, Arkta'nın gözlerindeki bağı tutan sihirli düğümü görebiliyordu.

Düğüm siyah, güzel bir çiçeğe benziyordu. Tom dikkatle öne eğilebilirse sihirli düğümüne ulaşabilir ve onu çözebilirdi.

Dağ Trolü Arkta

Ancak acele etmesi gerekiyordu, yoksa Elenna ve Gümüş, havasızlıktan boğulacaklardı.

Tom, kalbi heyecanla çarparak öne doğru eğildi. Parıldayan kumaşa dokunan parmakları karıncalanmıştı. Hafifçe düğümü çekti.

Düğümü çözmeye çalışırken, "Haydi ama!" diye yalvarıyordu sessizce. Düğümün gevşediğini fark etti ama hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Paniğe kapılarak düğüme sertçe asıldı.

Hatta biraz fazla sertçe.

Arkta, birden onu fark etti. Kızgın bir kükreme koyuvererek döndü ve güçlü pençelerini etrafa savurdu. Pençesi, Tom'u kılıpayı ıskalamıştı.

Dağ Trolü Arka

Canavarın yumruğunun sesi, dağlarda yankılandı. Tom, hâlâ üzerine uzandığı kayaya tutunuyordu.

Fakat dehşetle kayada bir çatlağın belirdiğini gördü. Çatlak, zikzaklar çizerek kaya boyunca

ilerliyordu. Çatlağın yol açtığı yarık çatırdayarak genişledi ve kaya parçalanmaya başladı.

Tom'un yarığın içine düşmesi, an meselesiydi.

Başka seçeneği kalmadığını anlayan Tom, derin bir nefes aldı. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettiği sürece, bu Canavarı özgürlüğüne kavuşturmaya çalışacağım!" diye bağırdı.

Ardından ayağa fırlayarak Arkta'nın üzerine sıçradı. Göz bağıny yakalamayı başararak, ona sımsıkı tutundu.

Arkta kükreyip, sıçramaya başladı. Tom havada savrulmasına rağmen, deve sıkıca tutundu. Arkta, dev ellerini başına götürerek Tom'u yakalamaya çalışıyor, Tom ise eğilip bükülerek Canavarın elinden kaçmayı başarıyordu. Devın tek bir parmağı bile onu sinek gibi ezebilirdi. Fakat ellerini bırakırsa, uçuruma düşeceğini biliyordu Tom.

Öfkeden deliye dönen dev sendeleyip, dengesini yeniden bulmaya çalıştı. Üstünde

durdukları kaya tabakası daracıktı ve Arkta, gözleri görmediği için uçurumun kenarına doğru ilerliyordu.

Birdenbire altlarındaki kaya parçası gürültüyle parçalandı.

Arkta ve Tom, birlikte boşluğa düştüler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM TAM SINIRDA

Tom deve tutunmuş, onunla beraber hızla aşağıya düşüyordu. Birkaç saniye boyunca düşmeye devam ettiler.

Ardından başka bir kayalığa çarptılar. Bu seferki kayalık daha küçüktü. Tom ferahlamıştı ama bu uzun sürmedi. O kadar hızlı düşmüşlerdi ki kaygan kayalığın ucuna savruldular. Durmaya

fırsat bulamadan boşluğa savrulup tekrar düşmeye başladılar.

Canavar, eğri büğrü elleriyle yamaçtaki taşlara ve kayalara tutunmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Uçurumun derinliklerine doğru düşmeye devam ediyorlardı. Arkta başını çevirerek kükredi.

Tom, kendini bir anda boşlukta buldu. Arkta'nın başını geriye atıp onu silkelemesi nedeniyle tutunduğu göz bağını bırakmak zorunda kalmıştı. Havaya savruldu ve yamaçtaki sivri bir çıkıntıya tutunmayı başardı. Parmak uçlarını kayanın içindeki bir çatlığa geçirerek tutunmaya çalıştı. Aşağı baktığında ise, içini bir ürperti kapladı. Uçurum onu yutmayı bekliyor gibiydi.

Hemen solunda Arkta'yı gördü. Dev de kayalık yamaca tutunmayı başarmıştı. Ama şimdi ikisi de çaresizce kayalara asılı kalmıştı.

Tom yukarıya baktı, patikaya sadece bir kol uzunluğu kadar mesafe vardı ama neredeyse hiç tutunamıyordu. Parmakları çoktan uyuşmuştu ve kolları karıncalanıp duruyordu.

Tom, bacaklarını sallayarak ayağını dayayabileceği bir yer buldu. Ardından tüm gücünü toplayıp kendini patikanın üstüne çekti ve nefes nefese kayanın üstüne uzandı.

Zaman daralıyordu. Çok geç olmadan Elenna ve Gümüş'ün yanına varmalıydı. Ama Arkta'yı da özgür bırakması gerekiyordu. Ve bu belki de eline geçen son şansı. "Avantia'yı hayalkırıklığına uğratmayacağım," dedi kendi kendine.

Tom, eğilerek aşağıya baktı. Dev, parmaklarını patikanın hemen altındaki bir kayanın oyduğuna geçirmişti. Dev gövdesi ise sisin içinde kayboluyordu.

Gözleri kapalı olduğu için çok çaresiz bir durumdaydı.

Tom'un Canavarı kurtarabilmesi için tek fırsattı bu. Elleriyle dizlerinin üzerinde sürünerek, devin tutunduğu kayaya yaklaştı. Sihirli düğüme ulaşabilmesi için Arkta'nın koluna inmesi gerektiğini biliyordu.

Çocuk, derin bir nefes alarak tüccarın ona verdiği halatı çıkardı ve bir ucunu kayanın kenarından uzanan bir ağaç köküne, diğer ucunu ise beline bağladı. Bu işi ya şimdi yapacaktı ya hiç.

Yavaşça devin eline tırmanarak dikkatle kolundan aşağı kaymaya başladı. Canavar vahşi bir çılgılık kopardı ama Tom güvendeydi. Arkta kayaya tutunduğu sürece, Tom'u üstünden atamazdı.

Ölümcül uçuruma bakmamaya çalışan Tom, nefesini tutup yavaşça hareket ederek Arkta'nın kocaman omuzlarına ulaştı. Ardından güçlkle devin boynuna ilerledi. Sihirli göz bağını bir eliyle tutup, diğer eliyle düğümü açmaya çalıştı.

Dağ Trolü Arkta

Derin bir nefes alarak kararlı bir şekilde siyah beze asıldı.

Bez, bu sefer incecik bir örümcek ağıymışçasına hafifti. Düğüm, renkli bir parıltıyla yok oluverdi. Dağ Trolü Arkta, artık özgürdü!

DOKUZUNCU BÖLÜM YENİ BAŞLANGIÇLAR

Gözünü bağlayan bez yok olunca, Arkta, mutlulukla kükredi. Tom sisli derinliklere doğru düşmeye başlamıştı ki beline bağlamış olduğu halat, onu kurtardı.

Fakat ikisi de hâlâ uçurumda asılıydı. Arkta, başını kaldırıp yukarıya baktı. Tom, devin iki gözü yerine alnının ortasında sadece bir gözü olduğunu

fark edince, korkuyla yutkundu. Canavarın gözü, etraflarındaki kayalar gibi koyu kahverengiydi.

O sırada Tom, Arkta'nın solunda bir kaya çıkıntısı bulunduğunu fark etti ve parmağıyla orayı işaret etti. Belki canavar onu anlayabilirdi.

Arkta, şaşırtıcı bir biçimde ayağını Tom'un gösterdiği çıkıntıya yerleştirdi. Artık üstünde durabileceği bir şey olduğu için kendini yukarıdaki patikaya çekebilirdi. Böylece, büyük bir gayretle patikanın üstüne çıkmayı başardı.

Tom rahat bir nefes aldı. Görevini başarıyla tamamlamış, bir Canavarı daha Malvel'in lanetinden kurtarmıştı.

Fakat rahatlaması uzun sürmedi. Midesini buran bir hisle Elenna ve Gümüş'ü hatırladı. Onları mağaradan kurtarması gerekiyordu, hem de hemen.

Birden belindeki halatın gittikçe sıkıldığını hissetti. Biri onu güvenli bir şekilde yukarıya doğru çekiyordu.

Tom, son bir hamleyle kendini patikada, Arkta'nın dev pençeli ayaklarının önünde bulmuştu! Başını kaldırıp baktığında Canavarın yüzünde nazik bir ifade gördü. Ona teşekkür etmek isterdi ama zamanı daralıyordu.

Ayağa kalkarak "Yardıma ihtiyacım var!" diye bağırdı

Bunun üzerine Canavar, gürültüyle soludu.

"Arkadaşlarımı kurtarmam gerekiyor!" diye bağırdı Tom. Elenna ve Gümüş'ün yolunu kapatmış olan taş yığınını işaret etti. "Benimle ilk karşılaştığın yerde, şu mağaranın içinde tutsak kaldılar."

Canavar hiç duraksamadan Tom'u avucunun içine aldı ve dik yokuştan hızla aşağı inmeye başladı. Artık gözü bağlı olmadığından yolda rahatça ilerleyebiliyordu.

Arkta'nın dev adımları, onları bir anda mağaraya ulaştırmıştı.

Fırtına, mağaranın girişini kapatan taş yığınının önünde duruyor, endişeyle yeri eşeliyordu. Tom devle mücadele ederken, kendi kendine kurtulmuş olmalıydı.

“İşte,” diyerek mağaranın girişini gösterdi Tom. “Oradalar.”

Arkta, Tom’u yere indirdi ve dev yumruğunun tek darbesiyle taşları dört bir yana dağıttı. Tom, mağaradan içeri bakmaya çalıştı ama toz dumandan göz gözü görmüyordu.

Ardından Gümüş sıçrayarak dışarı fırladı.

“Gümüş!” diye bağırdı Tom, “Elenna nerede?”

“Buradayım,” diyen Elenna’nın sesi, oldukça zayıf geliyordu.

Tom mağaraya daldı. Arkadaşı perişan halde bir köşeye yığılmıştı.

Yüzü bembeyaz kesilmişti ve çok yorgun görünüyordu, ama hâlâ nefes alıyordu. Elenna yaşıyordu!

Tom, onu kollarına alarak mağaradan dışarı çıkarınca, Elenna taze dağ havasını içine çekti.

Başını kaldırıp dev Canavara bakarak “Başardın Tom, gerçekten başardın,” dedi. Ardından duraksadı. “Aslında Arkta o kadar da kötü bir deve benzemiyor.”

Tom, çam ormanındaki yürek hoplatan kovalamacayı, uçurumdan düşüşlerini ve düğümü çözmek için Arkta'nın koluna tırmanarak göze aldığı tehlikeyi düşündü.

“Hayır, hiç de kötü değil,” dedi gülümseyerek. Canavarların peşinde bir maceranın daha üstesinden gelmeyi başarmıştı!

Tom, Elenna'yı yere indirirken, altın gibi parlayan kahverengi, güzel bir tüy, havada süzülerek ayaklarının önüne düştü.

Tom, eğilerek tüyü yerden aldı. Bu, bir kartal tüyüydü. Başını kaldırarak Arkta'ya baktı. Dev, kahverengi dişlerini göstererek ona gülümsedi.

Ateş Ejderhası Ferno ve Deniz Yılanı Sepron'la mücadelelerinden sonra, Tom, bu hediyeyle ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Kalkanını alarak, tüyü üst kısmına yerleştirdi. Tüy, sanki bir anahtarı deliğine sokarmışçasına kalkanın içine girdi ve Ferno'nun ejderha pulu ile Sepron'un dişi arasında yerini buldu. Tom parmaklarını kalkanın üstünde gezdirdiğinde, yüzeyi yine eskisi gibi pürüzsüzdü.

Canavar son bir homurtuyla pençesini veda edercesine kaldırdı ve dağlara doğru yavaşça uzaklaşmaya başladı.

O sırada üç küçük kurt yavrusu, birden hoplaya zıplaya mağaradan çıktılar! Kürkleri beyazdı ve sivri kulaklarıyla minik ayaklarında gri benekler vardı.

“Onları mağarada buldum,” diye açıkladı Elenna. “Gümüş, onların varlığını hissettiği için bizden ayrılmış. Beni dinlememesinin önemli bir nedeni olduğunu anlamıştım.”

“Ufaklıkların tehlikede olduğunu sezdi demek ki,” dedi Tom.

“Artık güvendeler,” dedi Elenna. Dağ patikasının alt tarafında dolanan bembeyaz bir kurdu işaret etti. “Bak, yavruların annesi o galiba!”

Yavrular, koşa koşa dişi kurdun yanına gittiler. Elenna ve Tom, kurdun yavrularını koklayıp yalamasını izledi.

“Toprak kaymasında yavrularının izini kaybetmiş olmalı,” dedi Elenna, Gümüş’ün kulağının arkasını okşayarak. Gümüş, uluyarak anne kurda seslendi. Dişi kurt da yavrularını patikadan götürmeden önce iki kez havlayarak ona yanıt verdi.

“Başardık!” diye bağırdı Tom. Tehlike artık sona erdiği için gücü de neşesi de yerine gelmişti.

“Evet, başardık!” diye onayladı Elenna. El ele tutuşarak sevinçle dönüyorlardı ki mağaranın girişinde bir varlığın belirdiğini fark ettiler. Bir anda sersemlemişlerdi.

“Büyücü Aduro!” diye bağırdı Tom şaşkınlıkla. Görüntünün, Aduro’nun sihirli bir yansıması olduğunu biliyordu ama büyücünün pırıltılı mavi gözlerini gördüğüne sevinmişti.

“Tebrikler, benim genç dostlarım,” dedi Aduro içtenlikle gülümseyerek. “Başarılarınızı kraliyet sarayından izliyordum.”

“Üçüncü canavarı da özgür bıraktık,” dedi Tom gururla.

“Bunun farkındayım!” dedi Büyücü. “Tebrik ederim! Cesaretiniz sayesinde krallık kurtuluyor.”

Tom, birden hüzünlendi.

“Keşke babam da yaptıklarımı görebilseydi,” dedi. “Belki o da benimle gurur duyardı.”

“Kesinlikle duyardı, buna eminim,” dedi büyücü. “Amcan ve yengen, kral adına önemli bir görevi yerine getirdiğini biliyorlar ve seninle gurur duyuyorlar. Görüyorum ki, Arkta sana sihirli bir kartal tüyü vermiş. O da ejderha pulu

ve deniz yılanı diři gibi seni sihirli bir řekilde koruyacak. Eđer yüksek bir yerden dūřersen, kalkanını bařının ũstünde tut; dūřuřũnũ yavařlatacaktır.”

Tom, gũlũmseyerek Elenna’ya baktı. “İşte bu harika!”

“İyi iş başardınız,” dedi Aduro, “ama bundan daha bũyũk tehlikelerle karşılaşacaksınız. Yeni gũrevinize hazır mısınız?”

Fırtına kişneyerek, Gũmũř de havlayarak yanıt verdi bu soruya. Elenna’nın gũzleri de neşeyle parlıyordu.

“Evet, hazırız,” dedi Tom, kesin bir tavırla.

Aduro gũlũmseyerek “O zaman gũneydeki gũlgeli dũzlũklere gitmelisiniz,” dedi. “Sığır sũrũlerinin gezindikleri yerlere. Orada sizi, Malvel’in bũyũsũyle lanetlenmiş başka bir Canavar bekliyor. İsmi At-Adam Tagus. Malvel’in lanetiyle tutsak edilmeden ũnce, tũm Avantia’nın yiyecek

ihtiyacını gideren sığır sürülerini korurdu. Ama şimdi sığırları korumak yerine öldürüyor.”

“Onu bulacağız,” dedi Tom.

“İyi şanslar,” dedi büyücü, “ama önce Belco’ya şehrinin yeniden güvende olduğunu ve insanların ticaret yollarını kullanabileceğini haber verin.”

Tom ve Elenna “Olur,” diyerek söz verdiler ona.

Büyücü, onlara veda etmek üzere elini kaldırdı ve sihirli görüntüsü, yavaşça solarak dağ havasına karıştı. Aduro gitmişti.

Tom ve Elenna, bir an Fırtına ile Gümüş’ün yanında sessizce durdular. Yeni görevlerini düşünüyorlardı. Ardından Elenna, Tom’a döndü ve Tom kıza gülümsedi.

Hangi tehlikeyle karşılaşılırsa karşılaşsınlar, birlikte savaşıacaklardı.

Bir sonraki Canavar Avı'nda

Tom'a katılın.

Karşınızda

AT-ADAM

TAGUS

Tom Tagus'u Malvel'in lanetinden
kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

Victor, birden irkilerek uyandı. Kılıcını kavrayarak doğruldu ve hızla etrafına bakındı. Gün doğmak üzereydi. Bir önceki gecenin kamp ateşi, hâlâ kor halindeydi. Victor, karanlık araziye ve sığır sürüsünü dikkatle inceledi. Her şey normal görünüyordu.

“Kötü bir rüyaydı galiba,” diye düşünerek tekrar yere uzandı.

Fakat bir türlü uyuyamadı. Sürü, önceki hafta geceleri üç kez saldırıya uğramış, son saldırıda dört buzağı öldürülmüştü. Kimse bunu kimin ya da neyin yaptığını bilmiyordu. Victor ne düşüneceğini bilemiyordu ama artık gündüz olmasına memnundu. Sürüye yalnızca sabaha kadar göz kulak olması gerekiyordu. Diğer adamlar sürüden uzakta, kendi kamp ateşlerinin etrafında uyuyorlardı.

Victor, çevresindeki sesleri dinlemeye koyuldu.

Çimenleri hışırdatan hafif bir rüzgâr esiyor, bir circırböceği ısrarla ötüyordu. Ardından bir kuş, böğüren sığırların tepesinde bir çığlık kopardı.

Ama... bu işte bir gariplik vardı. Sığırların böğürmeleri değil, uykuda olmaları gerekiyordu!

Tekrar doğrulan Victor, sürüsüne yakından baktı. Sürü bir araya gelmiş, buzağuları ortalarına almışlardı. Bu durum bir tehlikeye işaret ediyordu. Ne olabilirdi ki bu?

O sırada Victor, uzaktan gelen toynak sesleri duydu. Acaba duyduğu sesler gerçek miydi?

Sürü huzursuzlanmaya başlamıştı. Victor ayağa fırladı. Toynak sesleri giderek yaklaşıyordu!

Karanlıktan onlara doğru gelen bir şey vardı!

Ardından Victor, karanlığın içinde büyük bir gölge fark etti. Kamp ateşinin kızıl ışığında, birdenbire korkunç bir Canavarla yüz yüze geldi.

Korkuyla yutkundu. Canavarın üst kısmı, dev bir adam şeklindeydi ancak geri kalanı güçlü bir atın gövdesiydi!

Victor, dehşetle geriledi. Yaratığa bakakalmıştı. Canavarın saçları ve sakalı karmakarışıktı. Kamp ateşinin yansıması gözlerine vurmuştu, kara gözlerinde kızgın bir ateş yanıyordu.

Canavar, vahşice hırlayarak arka ayaklarının üzerinde şahlandı ve ön toynaklarıyla havayı dövdü. Paniğe kapılan Victor, Canavarın ona saldırmak üzere olduğunu fark etmişti!

Kenara kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı davranamamıştı. Canavar, toynaklarıyla Victor'un kafasına vurup onu yere devirdi. Ardından ateşe doğru atılarak kırmızı kor kömürleri etrafa saçtı. Arazideki kuru çimler hızla tutuşurken, başını geriye atarak korkunç bir sesle kükredi.

Şaşkınlıktan serseme dönmüş olan Victor, yaratığın korunmasız ve çılgına dönmüş sürünün arasına daldığını gördü.

Ardından başına aldığı darbenin acısına daha fazla dayanamadı ve her şey karanlığa gömüldü.

BİRİNCİ BÖLÜM

BİNLERCE TOYNAK SESİ

“Sanırım bugüne kadar karşılaştığımız en zorlu görevdi bu,” dedi Tom.

Siyah atı Fırtına'nın üstünde dimdik oturmuş, Avantia'nın kuzey dağlarından geçiyordu. Arkadaşı Elenna, her zamanki gibi arkasına oturmuş, kollarını Tom'un beline dolamıştı. Tom, Dağ Trolü Arkta'yı da Malvel'in lanetinden kurtarmıştı ve hepsi yorgundular. Fakat Fırtına cesaretle yoluna devam ediyor, Elenna'nın sadık kurdu Gümüş de sessizce onları izliyordu. Artık öğlen olmuş, güneş güçlü bir şekilde parlamaya başlamıştı.

“O mağarada sonsuza dek kalacağımızı sanmıştım,” dedi Elenna. “Arkta öylesine kızgındı ki!”

“Kötü bir büyücü beni kölesi yapmış olsaydı, ben de kızgın olurdum elbette!” dedi Tom. Kendinden memnun bir şekilde iç geçirdi.

“Ama Arkta artık özgür. Bundan sonra sorun çıkmayacak.”

“En azından Arkta açısından,” dedi Elenna. “Ama önümüzde yeni bir görev var. Bölgenin iç kısmındaki çayırlara ulaşmamız ne kadar sürer sence?”

“Fazla uzun sürmez,” dedi Tom. “Umarım bu görevi de başarıyla tamamlayabiliriz.” Uzanarak kılıcının kabzasına dokundu. O güne dek karşısına çıkan Canavarlarla nasıl mücadele ettiğini hatırladı. Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron ve Dağ Trolü Arkta ile olan mücadelesini düşündü. Sonra aklına babası Hızlı Taladon geldi ve elde ettiği başarılar babasını gururlandırır mıydı diye merak etti. Babasının onunla övünmesini çok isterdi. Hızlı Taladon, o daha bebekken ortadan kaybolmuştu ama çocuk, onu bir şekilde tanıdığını hissediyordu.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” diye düşündü, “babamı asla hayalkırıklığına

uğratmayacağım!” Ardından Kral Hugo ve danışmanı Büyücü Aduro’nun bu görev için ona güvendiklerini hatırladı. Onları da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

“Bunu yapabileceğini biliyorum,” dedi Elenna, Tom’u şakacıktan dürterek. “Unutma ben seni daima korurum.”

Tom, omzunun üstünden kıza bakarak gülümsedi. “Hiç unuttur muyum! Seninle karşılaştığımıza o kadar memnunum ki! Sen olmasaydın asla bu kadar ilerleyemezdik.”

Tom, Fırtına’yı durdurarak cebinden sihirli haritayı çıkardı. Elenna, Tom’un omzunun üstünden haritaya baktı.

Parlak, kırmızı bir ışık, kuzey dağlarından tepelerle çevrili orta ovalara doğru uzanıyordu. Küçük bir sığır sürüsü de otlamak için bol yeşillikli ovalara doğru ilerlemekteydi.

“Sanırım şuralarda bir yerdeyiz,” diyerek

yamaçlardaki bir noktayı işaret etti Tom. “Pek uzakta sayılmayız.”

Haritayı tekrar cebine koyarak Fırtına’yı mahmuzladı ve “Yaklaşıyoruz,” dedi. “Bir sonraki Canavarla karşılaşmaya hazır olmalıyız.”

“Büyücü Aduro, onun yarı insan yarı at olduğunu söyledi,” dedi Elenna ürpererek.

Tom, başını sallayarak onayladı. “Tagus. Ovalarda otlayan sürülere saldırıyor. Sürüler olmazsa, burada yaşayan insanlar ne yemek bulabilir ne de ticaret yapabilirler. Açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalırlar.”

“Tıpkı Krallıkta yaşayan diğer insanlar gibi,” diye ekledi Elenna, endişeli bir sesle.

Tom, atın dizginlerini sıkıca kavradı. Fırtına, sanki karşı karşıya oldukları tehlikeyi biliyormuşçasına kişneyince, hayvanın boynunu okşadı. Atıldıkları her macera, aralarındaki bağı daha da güçlendiriyordu.

Kısa bir süre sonra alçak bir tepenin yamacına ulaştılar. Tom, Fırtına'nın dizginlerini çekerek geniş ovalara doğru baktı.

Ovalar, önlerinde göz alabildiğine uzanıyordu. Uzun çimenlerin hafifçe esen rüzgârla hareket ettiklerini görebiliyordu. Bir ağaç topluluğunun arasından bir nehir akıyor, uzaklarda bir göl, günışığında parıldıyordu. O sırada Gümüş, kulaklarını dikip hevesle havayı koklamaya başladı.

“Ne kadar güzel!” diye bağırdı Elenna. “Belki de büyücü Aduro bizi buraya Tagus’tan önce yollamıştır. Canavarın zarar verdiği bir şey göremiyorum etrafta.”

“Belki de,” dedi Tom. Kalbi umutla çarpmaya başlamıştı. Krallığın güneyinde ürünler Ateş Ejderhası Ferno tarafından yakılmış, batısında Deniz Yılanı Sepron, ortalığı sele boğmuştu. Dağ Trolü Arkta ise kuzeydeki dağları toprak kaymalarıyla yerle bir etmişti. Tom, Avantia'nın eski, huzurlu günlerini hatırlamakta zorlanıyordu

artık. “Şuraya bak,” dedi uzakları işaret ederek. Kare şeklindeki gri yapıları ve kırmızı kiremitlerle kaplı çatıları görebiliyordu. “Şehir orada olmalı.”

“Haydi gidelim o zaman!” dedi Elenna.

Fırtına, tepeden ovalara doğru inmeye başladı. Tom, atın giderek heyecanlandığını hissedebiliyordu. Gümüş de neşeyle havlayıp, hevesle önden gitmeye başladı.

Kurdun gövdesi hoplaya zıplaya daldığı çimenlerin arasında kaybolmuştu. Tom ve Elenna, yalnızca onun havaya dikilmiş kuyruğunu görebiliyorlardı.

Tom, rüzgârın beraberinde bir yanık kokusu getirdiğini hissetti. Sanki yakınlarda bir kamp ateşi yakılmış gibiydi. Gözleriyle ufku tarayarak bir şeyler görmeye çalıştı. Tek görebildiği, kalabalık bir sürünün onlara doğru ilerlediği oldu.

Tom ve Elenna sürüyü izlerken, ters giden bir şey olduğunu fark ettiler.

Sürü, düzenli bir şekilde ilerlemiyordu. Onları huzursuz eden bir şeyler vardı, hatta çılgınca kaçıyorlardı!

“Doğrudan üstümüze geliyorlar!” diye bağırdı Tom.

“Gümüş!” diye bağırdı Elenna panikle. Keskin bir ıslık çalınca gri kurt, birkaç saniye içinde uzun çimenlerin arasından koşarak yanlarına geldi.

Tom, Fırtına'yı ovalardan şehre doğru sürmeye başladı. Ellerinden geldiğince hızlı gidiyorlardı. Gümüş de arkalarından onları izliyordu.

Bu arada kaçışan sürü, giderek onlara yaklaşıyordu. Kalkan toz toprak havaya karışıyor, yüzlerce sığırın toynaklarından sağır edici bir gümbürtü çıkıyordu.

Tom, omzunun üstünden arkaya baktı. Sürü, tahmininden de kalabalıktı. Her biri neredeyse irice bir kaya büyüklüğünde, yaklaşık bin büyükbaş hayvan bir aradaydı. Nereye gittiklerine bakmadan

telaşla ilerliyor, önlerine çıkanı ezip geçiyorlardı. Toprak arazi, hayvanların ağırlığından sarsılıyordu.

“Acele et Fırtına!” diye bağırdı Tom, gürültüden sesini duyurmaya çalışarak.

Başını Fırtına'nın yelesine yatırdı. Elenna, ona sımsıkı sarılmıştı. Uçarcasına şehre doğru ilerliyorlardı. Fırtına birdenbire duraksadı.

“Haydi Fırtına! Durma oğlum!” diye bağırdı Tom. “Neredeyse ulaştık.”

O sırada bir çatırtı duyarak yukarı baktı. Fırtına'nın neden durduğunu anlamıştı.

Önlerinde ateşten bir duvar vardı. Kupkuru çimenlerle kaplı ovalar tutuşmuştu ve alevler hızla yayılıyordu.

Tuzağa düşmüşlerdi!

Bu maceranın devamı

4. Kitap AT-ADAM TAGUS'ta.

SÜPER AJAN

JACK STALWART

KUTSAL TAPINAĞIN GİZEMİ

ELIZABETH SINGER HUNT

